

1

Кейд

Погляд Люсі Рід спрямований на мене. Зацікавленості в ньому трохи більше, ніж мені б хотілося.

— Ну, мені подобається рукоділля. У вільний час часто займаюся скрапбукінгом або в'язу. Думаю, Люку теж би сподобалося в'язати. Правда ж, Кейде?

Я мало не розсміявся, почувши, як вона муркоче моє ім'я. Хотів би я побачити, як хтось змусить Люка хоча б хвилину всидіти на місці, взяти спиці та ще й зв'язати щось.

Вона всміхається Саммер, нареченій мого молодшого брата, і додає:

— Ти ж знаєш, як воно буває. Нам усім потрібні якісь хобі для душі, правда ж?

Я чую, як тато, Гарві, пирскає в кутку кімнати. Пошук няні обернувся на справжню сімейну справу.

І на справжній кошмар.

Саммер стискає губи й натягнуто всміхається:

— Так, звичайно. — Я ледь не пирхаю. У її розумінні жіночі хобі — це присідання з важкими штангами в залі й катування дорослих чоловіків під виглядом персональних тренувань. Вона бреше як дихає. Але,

можливо, Люсі ще не в курсі, бо Саммер лише нещодавно з'явилася в місті.

А може, Люсі просто паскуда, яка допікає моїй майбутній братовій.

— Гаразд, — підводжуся. — Дякую, ми з вами зв'яжемося.

Схоже, Люсі трохи здивована тим, як раптово я обірвав розмову, але мені вже все ясно.

М'якість — це не про мене. Я з тих, хто відрубляє одразу.

Я різко розвертаюся, опускаю голову та йду, поки вона не зрозуміла, що я навмисне проігнорував її простягнуту руку. Роздратований, заходжу на кухню, впираюся руками в стільницю й переводжу погляд у вікно. За ним — безкраї простори, а вдалині видніються вершини Скелястих гір, що тягнуться до самого неба.

Пейзаж переді мною, дикий і стрімчастий, на початку літа спалахує яскравими барвами: трава стає аж надто зеленою, небо — занадто синім, а сонце заливає все таким яскравим світлом, що аж сліпить.

Я насипаю в млинок трохи зерняток кави й натискаю на кришку. Дім наповнюється шумом, і я намагаюся не думати про те, що робити із сином у найближчі місяці. Ці думки щоразу переростають у самозвинувачення: я маю бути кращим батьком, маю приділяти сину більше часу.

Але користі від цих думок мало.

Принаймні шум млинка глушить любов'язності, якими тато й Саммер обмінюються з Люсі біля дверей.

Не мій дім — не моя відповідальність. Інтерв'ю з нянями ми влаштовуємо в головному будинку, де живе тато, бо я не люблю пускати чужих людей до себе.

Тим паче коли вони дивляться на мене так, ніби ця робота — їхній квиток до якоїсь вигаданої ідеальної сім'ї зі мною.

А Гарві ж, навпаки, за можливості влаштував би тут гостьовий будинок і залюбки дбав би про гостей. Відтоді як тато травмувався й передав мені ранчо, він ніби постійно тільки й тиняється без діла й із кимось базикає.

Мелена кава сиплеться в білий паперовий фільтр у верхній частині кавоварки, і я повертаюся до раковини, щоб налити води в кавник.

— Не запізно для кави? — на кухню входить Гарві, а за ним і Саммер.

Вони й не підозрюють, скільки я за сьогодні вже випив. Мене аж підтрушує.

— Це я тобі на завтра готую.

Саммер гмикає, а тато заковчує очі. Вони обоє знають, що я брешу.

— Ти не дуже добре з нею вчинив, Кейде, — каже він. Тепер очі заковчую я. — Ба більше, ти тільки й робиш, що ускладнюєш весь цей процес.

Спираюся на стільницю, схрестивши руки.

— Я загалом не дуже добрий. І як мені не ускладнювати, якщо йдеться про безпеку моєї дитини?

Бачу, як тремтять куточки губ тата, коли він сідає за стіл і закидає ногу на ногу. Саммер стоїть, спершись стегном на одвірок, і пильно дивиться на мене. Часом вона так робить, і це дратує.

Вона розумна. Пильна. Інколи здається, що я чую, як працюють шестерні в неї в голові; до того ж вона не балакуча, тож вгадати, що насправді в неї на думці, непросто.

Саммер мені подобається, і я дійсно радий, що молодший брат таки додумався освідчитися їй.

— Ти добрий, — задумливо каже вона, — по-своєму.

Я прикушую губу. Не хочу, щоб вони побачили, як мене насмішив цей коментар.

Вона зітхає.

— Слухай, це були всі кандидатки. Я намагалася відсіяти менш зацікавлених у проведенні часу з Люком і більш зацікавлених у проведенні часу з... тобою.

— І повір мені, — батько грюкає по столу, — таких було чимало. Хто ж знав, що стільки жінок ладні терпіти твою похмурість і вічну невдоволеність. Ми не так і багато платимо.

Я похмуро дивлюся на нього й повертаюся до Саммер:

— Отже, погано відбирала. Потрібна людина, взагалі в мені не зацікавлена. Без усього цього лайна. Може, хтось, хто вже щасливий у шлюбі?

— Щасливо заміжні жінки не захочуть ціле літо жити в тебе вдома.

Я фиркаю.

— Може, тоді хтось із іншого міста? Хтось, хто не знає нічого ні про мою родину, ні про мене. Хтось, хто не спав із моїми братами, — морщу ніс, — чи батьком.

Гарві ледь не вдавився.

— Сину, в мене десятиріччями нікого не було. Не пхай носа, куди не треба.

Щоки Саммер почервоніли, вона нахилилася до вікна й ледь помітно всміхнулася.

— Може, я сам ним займаюся? — каже Гарві. Далеко не вперше.

— Ні.

— Та чому ні? Він мій онук.

— Саме тому. Такими ваші взаємини й мають лишатися. Ти з ним допомагав усе його життя. Спиная й коліна в тебе вже не ті, тобі варто відпочити. Можеш чудово проводити час із ним, коли тільки захочеш, але лишати його на тебе годинами, із самого ранку до пізньої ночі... Це неправильно, і я не збираюся використовувати тебе. Крапка.

Я знову звертаюся до Саммер:

— Може, ти таки змогла б допомогти? Це було б ідеально. Ти подобаєшся Люку, й тобі не подобаюся я. І ти вже живеш на ранчо.

Бачу, як вона зціплює зуби. Я вже зовсім набрид їй із цими запитаннями, але їй лишати сина з абиким не хочу. З ним непросто, правда непросто. У мене великі плани на ранчо цього літа, і я маю знайти когось, із ким зможу лишити сина. Когось, кому довірятиму.

— У мене також новий бізнес, і літні місяці найбільш заклопотані. Годі питати, це не варіант. Мені від цього погано, бо я люблю і Люка, і тебе, але ми всі втомилися від нескінченних інтерв'ю без результату.

— Добре, я зрозумів, — бурчу. — Хтось схожий на тебе підійшов би.

Саммер хитає головою і завмирає.

— Є ідея, — вона торкається губ пальцями, Гарві зацікавлено поглядає на неї.

У його очах стільки надії. Якщо вже я втомився від епопеї з пошуком няні на літо, то Гарві, певно, зовсім змучений.

Я суплю брови.

— Хто?

— Ти її не знаєш.

— У неї є досвід?

Саммер дивиться на мене темними величезними непроникними очима.

— Так, уміє справлятися з непосидами.

— Вона в мене не закохається?

Саммер фиркає зовсім не як леді:

— Ні.

Її впевненість у цьому, напевно, мала б мене зачепити, але якось все одно. Я відштовхуюся від стійки й проводжу пальцем по поверхні.

— Підходить, — кажу й виходжу через задні двері в напрямку свого будинку, чимдалі від кошмару, яким став підбір прийнятної няні для п'ятирічного хлопчика.

Мені потрібна та, що тимчасово приєднається до сім'ї, а потім так само легко здимить. Компетентна й безпроблемна.

Усього на кілька місяців. Ну не може ж це бути настільки складно.

Я намагаюся пригадати, коли в мене востаннє був секс.

Два роки тому? Три? Чи той раз у січні, коли я заночував у місті?

Давно це було? Дідько, як же її звали?

Жінка переді мною змінює позу — одне стегно виступає вперед, а джинси обтискають її округлі сідниці так, що це вже майже злочин. Складка під сідницею лоскоче уяву не гірше, ніж рухи її рудого волосся, що коливається на тендітній спині. Вона відволікає. Обтисла футболка направлена в тісні джинси.

Усі вигини — як на долоні.

Я остаточно збиваюся з рахунку. Та й рахувати почав тільки тому, що вона тут, переді мною, в черзі по каву.

Словом, секс у мене був настільки давно, що я вже й не згадаю коли.

Але я точно знаю, чому з того часу навіть не думав про жінок.

Син, якого виховую сам. Ранчо, на якому працюю сам. Мільйони справ, замало часу, замало сну.

Загалом я давно вже не приділяв собі часу. Тільки не розумів, наскільки давно.

— Що для вас, мем?

Вона сміється. І її сміх — мов вітряні дзвони на моєму ганку, коли бриз торкається їх, — ніжний, мелодійний.

«Такий гарний».

Я б упізнав цей сміх.

Цю жінку я бачу вперше — точно.

Бо в Чеснат-Спрінгс я знаю всіх. А такий сміх не забувається.

— Мем? Так мене ще не називали, — каже вона, і я чую усміх у її голосі. Цікаво, чи її губи так само привабливі, як і все інше.

Еллен, власниця невеликої міської кав'ярні «Ле Памп-лемус», усміхається до неї:

— Як би ви хотіли, щоб я вас називала? Зазвичай впізнаю обличчя кожного відвідувача, що до мене заходить, але не ваше.

Отже, не лиш я її не знаю. Злегка нахиляюся вперед, сподіваючись вловити ім'я. Саме тоді хтось вмикає млинок для кави, і я ледь не скрегочу зубами.

Гадки не маю, навіщо мені ім'я цієї жінки. Просто захотілося дізнатись. Я таки з маленького містечка, мені можна всюди пхати носа. От і все.

Коли шум млинка вщухає, Еллен знову розпливається в зморшкуватій усмішці.

— Яке чудове ім'я.

— Дякую, — відповідає жінка переді мною. — А чому ваша кав'ярня названа на честь грейпфрута?

— Я сказала чоловікові, що хотіла б назвати місце якось вишукано. Французькою, може. Він відповів, що знає французькою лише *le pamplemousse*. Варіант здався мені досить хорошим, і тепер це ніби наш жарт.

Погляд Еллен м'якшає, щойно вона згадує про чоловіка, — і я ловлю в грудях спалах заздрості.

А за ним — роздратування.

Я весь цей час намагаюся не зловити стояк посеред кав'ярні через сміх незнайомки попереду, і це єдина причина, чому я ще не бурчу через цю збіса довгу балаканину. Зазвичай мені б уже допікало, що каву роблять стільки часу.

Я ж казав татові, що заскочу по Люка — кидаю оком на годинник — саме десь зараз.

Треба поспішати, бо маю ще зустрітись із Саммер і потенційною нянею для Люка.

Але думки блукають туди, куди я не дозволяв їм забрести вже багато років. Може, і справді варто просто плисти за течією. Може, нічого страшного, якщо я дозволю собі щось відчути.

— Мені середню, дуже гарячу, без пінки, напівсолодку... — Я мимоволі закриваю очі й нахиляю козирок чорної кепки. Ну ясно. Струнка красуня, звісно, мусить замовити саме збіса заморочений напій.